De cîți mancurți și trădători mai au nevoie cazacii ca să-și adape caii în apele Prutului?

Odată cu decretarea stării excepționale în sufletele multora s-a strecurat o umbră de nădejde.

Pe care om de bună credință nu-l doare inima, cînd vede că pușlamalele bolșevico-fasciste continuă nestingherit cauza lui Molotov-Ribbentrop, cînd la orizont se profilează eșaloane și garnituri pentru vite, menite să ne deporteze toată națiunea prin întinsurile Siberiei? Mă întreb: cu ce am greșit noi, Doamne? Cu aceea că nu am vrut să ne știe o lume întreagă niște sclavi mancurtizați? Cu aceea că ne-am vrut limba și alfabetul? Că ne-am vrut stăpîni la noi acasă? Cînd am greșit, Doamne? Atunci cînd ne-am adunat 800 de mii la Marea Adunare Națională? Atunci cînd am încercat să-i împiedicăm pe separatiștii găgăuzi să ne fure o parte din Țară? Dar poate atunci cînd am încercat să apărăm televiziunea (despre care nu bănuiam că este deja demult «ocupată»). Dar poate atunci cînd am permis blocarea unei republici de către un «regiment de amazoane?» S-au poate atunci cînd au fost eliberați, ca apoi să devină prezidenți și șefi, Smirnov, Pologov și Topal?

Cei care au murit așa nu vor mai afla niciodată cînd am greșit și, de fapt, cine a greșit. Cei vii o vor afla...

Recent am aflat, de exemplu, că primarul or. Ungheni, domnului Para, i s-a aplicat o admonestrare pentru «măsurile slabe luate conform decretului stării excepționale». Că la unele întreprinderi, chipurile, dormeau paznicii. Dar după puciul din august 1991, pentru faptul că unii conducători de întreprinderi au ignorat chemarea președintelui de a lua măsuri contra susținătorilor puciului, sfatul consilierilor primăriei din Ungheni a cerut și confirmat eliberarea din post a acestora (12). Nici unul însă din ei n-a fost eliberat. Ministerele în cauză nu au permis...

... După părerea mea, departamentele și ministerele sînt tixite cu mancurți, foști nomenclaturiști bolșevici din garda veche. De aici rezultă, crèd eu, adevărul cum de s-a pomenit R. Moldova dezarmată în fața separatiștilor.

Pe data de 16 martie, ziua în amiaza mare, pe stadionul din Ungheni s-a așezat un elicopter din armata a 14-a, care a încărcat nestingherit cîteva lăzi cu trăgătoare de la obuziere și tunuri. În acest fel cîteva zeci de obuziere și tunuri s-au prefăcut în fier uzat. După care comandantul regimentului, locotenent-colonelul Skamin a fugit cu familia la Tiraspol. Și toate s-au petrecut sub ochii sufletului KGB-ului din Ungheni — colonelul Calmoi V.P.

... Mi-i jale de polițiștii care au căzut, căci nu vor afla niciodată de cine au fost trădați. Cei vii vor afla... Comisariatele militare sînt ticsite de străini. Frații lor luptă cu ai noștri, iar noi sperăm ca ei să ne organizeze armata națională.

Actualul procuror al r-lui Dubăsari care este vestit prin ura lui satanică față de moldoveni, se bucură, după părerea mea, de susținerea domnului Postovan. Actuala conducere a KGB-ului din Ungheni sub ochii căreia au fost dezarmate 2 regimente din Ungheni, se bucură de susținerea Ministerului securității din Chișinău. Se iscă întrebarea: de cîți mancurți și trădători mai au nevoie cazacii ca să-și adape caii în apele Prutului?

Pe data de 16.03.92 400 de rezerviști au fost mobilizați din Ungheni (și nu numai ei) și duși la Cahul, iar de acolo, în r-nul Criuleni. Au stat acolo 10 zile, iar apoi au fost lăsați la vatră. În 10 zile acești rezerviști nu au făcut nici un fel de instrucții. Au fost dați pe seama unor ofițeri ruși, care se prezentau la serviciu în stare de ebrietate. Rezerviștilor nici nu li s-au arătat armele. Însă cineva a raportat, probabil, că s-a făcut și mobilizarea, și instruirea. Deci, ne ducem la gîndul că cineva urmărește ca noi în loc de ostași pricepuți să punem pe linia întîia carte de tun.

Sau poate am devenit complet mioritici? Cum dar să înțelegem că la televizor, după informația că la Cocieri s-au înregistrat atîția și atîția morți și răniți, urmează muzică populară sau apare Gheorghe Urschi cu «anecdotele» lui? Se ridică moralul de luptă al polițiștilor în felul acesta? Mai degrabă sună ca o batjocură la toate durerile prin care trece astăzi poporul!

I. CIOBANU, Ungheni